

MEKTUP
Mehmet KELEŞ

SEVGİLİ GENÇ

Durmadan yazıyorsun niye? Adandığını söylüyorsun. O sayılı nefeslerinden sayısızca tüketirken böyle kalacağını mı sanıyorsun. Oyalamadasın habire.

Herkesin taşa çizilmiş hayatına iz mi bırakacaksın. Amansız rüzgârların koparamadığı taş kırpıntıları sen mi koparacaksın?

Sahi bir dünya var. Hayallerin, umutların dolu bir dünya. Durmadan insanları çağırıyorsun da ona da sordum. Onu biliyorum dünya murad dünyası. Kimisi alır, kimisi alamaz. Adına da nasib diyorlar.

Bu sefer de özlemim büyük diyorsun. Ve sisli düşüncelerime berraklık getirecek, güneş gibi doğacak o tutsak vadinin fecri olacak ideallerin öyle mi?

Umutlanıyorum sana. Kara bulutlar sana yaklaştıkça kirliliklerinden arınıyorlar demek, kurtarıcınla haşır neşir oluyorsun. Kuşların kanat çırpışlarındaki berraklık onun ışıklarına mı işaret yani?

Prangalar yurdu yeni bir hayatın ilk adımları artık. Görünen köyün kılavuzu, boşuna arama bulunur elbet.

Derler ki, özlemin hikayesi uzun. Bu mekanda koşuşıyorlarsa insanlar, onun sırrından bir parça nasip edin de, şu uzunca yolculuğun hikmetini bir iki kelamla sana fısıldayıvereyim.

Hani insanın hayatında içine düştüğü boşluklar vardır ya! Her şey anlamını yitirir ya. Kavranacak yeninin sancıları çekilir ya. Eskiler silikleşir ya. O zaman sorular uçuşur.

Nedir yaşamak?

İnsan niçin yaşar?

Bizi hayata bağlayan ne?

Hayat yaşamaya değer mi?

Ötekiler. Ötekiler...

Sorular bir sis bulutu olunca duygular anlamsızdır artık. Sezilen yabancılaşma. Senin olanlar uzaklaşırlar senden. Şair bu hale “öz yurdunda parya” demede.

Bu boşlukta ne umut ne kaygı vardır. Deri bir ahın boşluğu. Güzel olanlar gülünç. Çirkin ürpertisiz. İnsanlık feryat ediyormuş bana ne. Dünya nicelerini yutuyor umurumda mı?

Öyle dona kalış ne işe yarayacak. Zaman, ona ne kadar acır insan. İlk defa kendine acıyordur genç. Kendine acıyan gence tasvir hangi kaleme, hangi kelimelere nasip olacak. Belki o gün zaman sırrı çözülmüş olacak.

Yunus der ki, buradan gelip göçenler bu sırrı çözemediler. Yeltenenler de garip başını sevdaya saldı kaldılar. Gencim sevdalı başın; zirvelerin dumanı da olabilir, çorak toprakların rahmeti de.

Bilirim duygular deli taylara benzer. Tımar edilip ehlileştirilmesi çok emek ister. Çelik yürek bilek ister. Bilirim duygu bir pınardır. Kuyu gibi kayar. Dolar taşar.

Gencim nefsin gem vurabildiğini bilseydim eğer hep gıpta ederdim sana. Nefis, neden ağır gelir? Nefsi yenmek suyu yokuşa sürmek gibidir. İnsan hiç onulmaz anda nefsine dönerse, ya yalan yanlışlara döner veya içinden çıkılmaz bir dünyanın sızalarına tutulur.

Nefsin seni uçurumlara sürükler. Yar başında elini tutacak bir el var. Oda aklın. Akıl irade kanatları takar da tutar, sarmalar seni. Attığın ilk adımda içinden bir ses haykırır. “Dur” der. Bu vicdanın yani içinin saf sesidir. Dilerim bu sessiz çılgılık hiç eksilmez özünde.

Hem cinslerle konuşuyor ve hoşlanıyorsunuz. Havadan sudan. Duymak mı olacak işiniz. Bilir misiniz hayatta bir şey eksik kalır. Mükemmellik hayallerde yaşar. Başlamak esastır. Adım atmak. İşin sırrı “korkma” mak. Bu yurdun delikanlıları bu toprakları sevdikçe korkmazlar.

Gencim. Mektup yaz bir genç adama. Dostun olsun.

Dosta açılmak. İyi ve kötü yanlarıyla dosta açılmak. Hayatı böyle anlamak insanı gizli bir doyuma ulaştırır? İnsanın çevresi dostlarıdır.

Ya düşmanlar. Düşman duygu yüklü bir kelime. Adam düşmanına bakarak bir hayat kurabilir. Yoksa yaprağın rüzgârın önünde habersiz sürüklenmesi gibi sürüklenirsiniz. Düşman hayata/eğri yola ışık tutar.

Biliyorum ki insan zıtları kabullendikçe yaşadığının farkına varacaktır. Yaşamayı anlamak ne güzel.

Kısa yazamadım işte. Genci gören her yetişkinin nasihat edesi gelir. Gençler ise nasihati sevmezler. Yani düz yolda yürümek istemezler. Hoşça kal kendinle kal.